

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/145/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225147
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212225147.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov JUDr. Michaely Frimmelovej a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody vo výške 3.703,72 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 740,74 eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27. novembra 2013, č.k. 7C 203/2012-84, a proti uzneseniu tohto súdu zo dňa 31. januára 2014, č.k. 7C 203/2012-108, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa č.k. 7C 203/2012-108 zo dňa 2014, potvrdzuje.

31. januára

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, a zároveň zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by súd rozhodol, že odporca Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti je zodpovedný za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, pretože tento nerozhodol o jeho žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre jeho pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX dlžníkom (povinným) V. X. (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciou exekučnej veci č. EX 17630/2010) v zákonom stanovenej lehote ako aj zaplata sumy 3.703,72 eur titulom náhrady škody a sumy 740,74 eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom odporcu. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania.

Dospel k záveru, že na prerušenie konania v zmysle návrhu navrhovateľa zo dňa 22.11.2013 nebol dôvod, a preto tento návrh navrhovateľa zamietol. Uviedol, že navrhovateľ požiadal o prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o jeho ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. S poukazom na ust. § 109 ods. 1 písm. b) a § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. vyhodnotil, že dôvod na prerušenie konania nie je daný, nakoľko o námietke navrhovateľa, týkajúcej sa zaujatosti zákonného sudcu, bolo právoplatne rozhodnuté Krajským súdom v Bratislave uznesením č.k. 8NcC 76/2012-19 zo

dňa 19.10.2012, a o sťažnosti navrhovateľa už Ústavný súd SR rozhodol dňa 30.10.2013, uznesením č.k. II. ÚS 556/2013, keď túto jeho sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie. Návrh navrhovateľa na prerušenie konania teda nebol dôvodný.

Vykonaným dokazovaním súd prvého stupňa zistil, že súdny exekútor P. J. A. podal na Okresný súd Bratislava II dňa 14.01.2011 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na podklade exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. č. SR 08511/10 zo dňa 29.09.2010, ktorý bol vydaný v prospech oprávneného (navrhovateľa v prejednávanej veci) proti povinnému V. X.. Vec bola na súde prvého stupňa (ako na exekučnom súde) vedená pod sp. zn. 39Er 34/2011. Exekučný súd uznesením č.k. 39Er 34/2011-9 zo dňa 12.07.2011 žiadosť súdneho exekútora P. J. A. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu, že rozhodcovský rozsudok priznáva oprávnenému plnenia, ktoré sú vo väčšom rozsahu právom nedovolené. Následne uznesením č.k. 39Er 34/2011-18 zo dňa 11.10.2011 exekučné konanie, vedené pod sp. zn. 39Er 34/2011 zastavil. O žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie rozhodol exekučný súd po 179-tich dňoch od doručenia žiadosti. Navrhovateľ tvrdil, že súd prvého stupňa ako exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej 15-dňovej lehote, čím došlo zo strany súdu prvého stupňa k nesprávnemu úradnému postupu, v dôsledku čoho mala navrhovateľovi vzniknúť majetková škoda ako i nemajetková ujma. Z tohto skutkového stavu súd prvého stupňa vyvodil záver, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Zdôraznil, že predpokladom objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy respektíve nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Dospel k záveru, že i keď exekučný súd nerozhodol o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od podania žiadosti, k jeho nesprávnemu úradnému postupu, spočívajúcim v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, nedošlo, nakoľko nebol lehotou stanovenou § 44 ods. 2 Exekučného poriadku viazaný. Poukázal na to, že 15-dňová lehota uvedená v § 44 ods. 2 druhá veta Exekučného poriadku, neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor exekučného titulu so zákonom, a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. V posudzovanom prípade exekučný súd žiadosť súdneho exekútora zamietol, pričom pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zákon žiadnu lehotu nestanovuje. V tejto súvislosti poukázal i na znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného ku dňu podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v ktorom je uvedené, že 15-dňová lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d), pričom aj podľa dôvodovej správy k zák. č. 102/2011 Z.z. je rozhodcovský rozsudok exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Mal potom za to, že v danej veci existujú súčasne oba dôvody, pre ktoré sa na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nevzťahuje 15-dňová lehota. Vzhľadom na tieto závery vyhodnotil, že nebol splnený už prvý predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za škodu, keďže nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu porušením povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Ďalej uviedol, že navrhovateľ namietal ako nesprávny úradný postup exekučného súdu zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V tejto súvislosti vyhodnotil, že nejde o námietku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ale o námietku jeho nezákonného rozhodnutia, ktorého výsledkom bola podľa názoru navrhovateľa prekážka veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. S poukazom na § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a na skutočnosť, že navrhovateľ nevyužil svoju zákonnú možnosť a nepodal odvolanie voči uzneseniu č.k. 39Er/34/2011-9 zo dňa 12.07.2011, ktorým bola žiadosť súdneho exekútora P. J. A. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá, dospel k záveru, že nakoľko rozhodnutie exekučného súdu, ktorého nezákonnosť navrhovateľ namietal, nebolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, navrhovateľovi nevznikla možnosť uplatniť si právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím.

Súd prvého stupňa dospel tiež k záveru, že navrhovateľ nepreukázal ani splnenie druhého predpokladu vzniku zodpovednosti za škodu, ktorým je existencia škody, resp. nemajetkovej ujmy, čo však vzhľadom na nepreukázanie už prvého predpokladu nemalo vplyv na rozhodnutie vo veci. Pokiaľ sa navrhovateľ domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže

byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu proti dlžníkovi, mal za to, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je navrhovateľ povinný preukázať. Navrhovateľ však nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik majetkovej škody. Súd prvého stupňa vyjadril názor, že uznesenia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti oprávneným zvoleného súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a o zastavení exekučného konania prelomujú materiálnu právoplatnosť rozhodcovského rozsudku, pričom zároveň zaniká prekážka rozsúdenej veci. Nadobudnutím právoplatnosti predmetného uznesenia odpadá pre oprávneného prekážka res iudicatae na uplatnenie jeho práva na súde. Z uvedeného dôvodu sa nestotožnil s tvrdeniami navrhovateľa o tom, že v dôsledku postupu exekučného súdu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku došlo k vytvoreniu stavu zakladajúceho reálnu nevyožiteľnosť pohľadávky voči dlžníkovi. Mal za to, že majetková škoda vo výške náhrady istiny s príslušenstvom nemohla navrhovateľovi vzniknúť, nakoľko mohla byť opätovne priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní. Vyhodnotil, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, keď vznik škody ani jej výšku nepreukázal, nakoľko okrem svojho tvrdenia neprodukoval žiadny dôkaz. Jeho návrh v časti požadovanej náhrady škody vzhľadom na nesplnenie prvého a druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu potom zamietol.

Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 17 ods. 2, 3 zák. č. 514/20013 Z.z., poukázal na to, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla nemajetková ujma. Uviedol, že nedodržanie zákonnej lehoty nezakladá automaticky nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, keďže aj v tomto prípade má navrhovateľ povinnosť preukázať nemajetkovú ujmu, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na navrhovateľa v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá za následok automatický vznik nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Navrhovateľ uvádzal, že nesprávny úradný postup ovplyvnil jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Tieto tvrdenia však nekonkretizoval a nepreukázal. Pokiaľ navrhovateľ tvrdil, že neexistencia účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo, poukázal súd prvého stupňa na to, že navrhovateľ nevyužil možnosť podať sťažnosť na prípadné prieťahy v konaní, ani zákonnú možnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu exekučného súdu, ktorým bola žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie zamietnutá. Okrem toho, v rámci odškodnenia právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnou neprímeranou dĺžkou konania by nemali byť odškodnené aj fyzické osoby, ktoré sa na právnickej osobe nejakým spôsobom podieľajú, pretože im nevzniká ujma priamo (rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo 675/2011). Navyiac, nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností každého prípadu. V prejednávanej veci zaväzoval rozhodcovský rozsudok povinného V. X. na plnenie, ktoré bolo vo väčšom rozsahu právom nedovolené. Exekučný súd rozhodol o žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie po 179 dňoch od podania žiadosti, pričom na siedmych stranách uznesenia zo dňa 12.07.2011 dopodrobna odôvodnil, prečo žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, čo vyžadovalo zo strany súdu dôkladnejšiu analýzu skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že doba, po ktorej exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia, nebola neprímerane dlhá a bola primeraná ku komplexnosti posudzovaného prípadu. Zdôraznil však, že navrhovateľ vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal. Napokon súd prvého stupňa uviedol, že zo strany navrhovateľa nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom resp. nezákonným rozhodnutím a vznikom škody, resp. nemajetkovej ujmy v peniazoch. S poukazom na tieto závery návrh zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému odporcovi nepriznal, keďže mu žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie navrhovateľ, a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvého stupňa, že dňa 27.11.2013 vo veci pojednával v jeho neprítomnosti, hoci riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, čím mu odňal možnosť konať pred súdom. Rozporne k tejto námietke uviedol, že tým, že sa neuskutočnilo ústne pojednávanie, bolo porušené jeho právo na kontradiktórny proces. Namietal tiež, že vo veci rozhodol vylúčený sudca. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti

pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Mal za to, že nie je prípustné, aby konanie pokračovalo, a aby sa naďalej vykonávali úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konanie malo byť podľa jeho názoru prerušené až do rozhodnutia ústavného súdu o otázke nestrannosti súdu a osoby sudcu. Odvolanie podal aj proti výroku, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na prerušenie konania, argumentujúc, že vzhľadom na skutočnosť, že v čase meritórneho rozhodovania súdom prvého stupňa nebolo právoplatne rozhodnuté o jeho návrhu na prerušenie konania, je rozhodnutie súdu prvého stupňa o veci samej predčasné a odnímajúce mu možnosť konať pred súdom. Poukázal na to, že súd prvého stupňa nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O.s.p., pretože navrhovateľ trval na osobnej účasti svojho právneho zástupcu na pojednávaní. Súd prvého stupňa podľa jeho názoru rozhodol bez toho, aby mu umožnil ovplyvniť jeho rozhodnutie vyjadrením sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana v konaní nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, pričom sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súdu prvého stupňa vytkol, že sa dopustil omylu, ak uviedol, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, nakoľko ani v odôvodnení napadnutého rozhodnutia prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Súd mal podľa jeho názoru tiež úplne ignorovať všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, publikačných výdajov spojených s vyhotovením urgencií, a na poštovné a telekomunikačné výdaje. Ďalej uviedol, že súd prvého stupňa „dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offa, navrhovateľa nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy“. Poukázal na to, že si nechal vypracovať znalecký posudok, ktorý však vzhľadom na namietané konanie súdu nemal možnosť predložiť. Napadnutý rozsudok považoval za nedostatočne odôvodnený a vnútorne rozporný. Napriek tomu, že súd prvého stupňa zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi, pričom rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201 ods. 1 O.s.p.), prejednal odvolanie podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., s verejným vyhlásením rozsudku podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, vyvodil z neho správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvého stupňa neporušil ani právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Jeho rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne, a aj spravodlivé. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.). Keďže v takomto prípade ich nie je potrebné opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadří sa len k odvolacím námietkám navrhovateľa.

V sporovom konaní, o ktoré ide aj v posudzovanej veci, platí dispozičná a prejednacía zásada. Prejednacía zásada spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov, ktoré ju preukazujú, je zásadne vecou účastníkov konania. Úprava vychádza z toho, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na účastníkoch a ukladá im označiť dôkazy k preukázaniu tvrdenia. Účastník má teda povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkazu (§ 120 ods. 1 O.s.p.). K splneniu tejto povinnosti je zaviazaný každý účastník konania. Pokiaľ navrhovateľ s poukazom na ust. § 101 ods. 2

O.s.p. namietal, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez prítomnosti navrhovateľa resp. jeho právneho zástupcu, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne a v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keď na tento postup boli splnené podmienky. Predmetné ustanovenie predpokladá pre prejednanie veci v neprítomnosti účastníka skutočnosť, že sa účastník nedostaví na pojednávanie, a ani nepožiadala z dôležitých dôvodov o odročenie. Odvolací súd zo spisu zistil, že súd prvého stupňa vo veci stanovil termín pojednávania na deň 27.11.2013. Predvolanie na toto pojednávanie bolo navrhovateľovi aj právnomu zástupcovi navrhovateľa podľa doručky založenej na č. l. 64 doručené dňa 06.11.2013, pričom jeho súčasťou bolo i poučenie navrhovateľa v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. Navrhovateľ doručil dňa 22.11.2013 súdu prvého stupňa návrh na zrušenie nariadeného pojednávania spolu s návrhom na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom bolo rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd. Odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ nepožiadala o odročenie z dôležitých dôvodov. Z jeho návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia nestrannosti súdu a sudcu je možné pri jeho obsahovom posúdení dôjsť k záveru, že týmto úkonom by navrhovateľ síce mohol požiadať o odročenie pojednávania, no zároveň vzhľadom na ním uvedený dôvod pre zrušenie pojednávania nie je možné tento dôvod vyhodnotiť ako dôležitý, keďže o nestrannosti súdu už v predmetnom konaní bolo rozhodnuté. Krajský súd v Bratislave uznesením č.k. 8NcC 76/2012-19 zo dňa 19.10.2012 na námietku zaujatosti, vznesenú navrhovateľom, rozhodol, že sudkyňa súdu prvého stupňa JUDr. Zuzana Korčeková a zároveň všetci sudcovia Okresného súdu Bratislava II nie sú vylúčení z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Nie je preto dôvodná ani námietka navrhovateľa v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca.

Keďže ústavná sťažnosť navrhovateľa proti predmetnému rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave č.k. 8NcC 76/2012-19 zo dňa 19.10.2012 bola už v čase podania návrhu navrhovateľa na prerušenie konania a teda aj v čase rozhodovania súdu prvého stupňa Ústavným súdom Slovenskej republiky odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie a rozhodnutie uznesením II. ÚS 556/2013 zo dňa 30.10.2013, rozhodol súd prvého stupňa tiež správne, ak návrh navrhovateľa na prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu SR o jeho sťažnosti zamietol, nakoľko na prerušenie konania nebol dôvod. Navyše, vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ mal pred podaním predmetného návrhu na prerušenie konania vedomosť, že ním uvádzaný dôvod na prerušenie konania neexistuje, a teda nemôže obstať, považoval odvolací súd jeho návrh za obštrukčný. Tým, že súd prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania rozhodol v napadnutom rozsudku, neodňal navrhovateľovi možnosť konať pred súdom. K odňatiu možnosti navrhovateľovi konať pred súdom by došlo jedine v prípade, že by súd prvého stupňa rozhodol v rozsudku v merite veci, a opomenul rozhodnúť o uvedenom procesnom návrhu navrhovateľa. Právny zástupca navrhovateľa sa na pojednávanie, hoci bol riadne a včas predvolaný, nedostavil, o odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov nepožiadala, a svoju neprítomnosť na ňom neospravedlnil, čo skonštatoval aj súd prvého stupňa v zápisnici z pojednávania zo dňa 27.11.2013. V predmetnej veci, ako už bolo uvedené vyššie, Ústavný súd SR ústavnú sťažnosť navrhovateľa odmietol dňa 30.10.2013, z čoho vyplýva, že v čase doručenia predvolania na pojednávanie právnomu zástupcovi navrhovateľa, a v čase, kedy súd prvého stupňa vo veci rozhodol, bolo už o nej rozhodnuté. Prípadný dôvod na odročenie pojednávania ako aj na prerušenie konania preto nebol daný, keďže už v čase doručenia predvolania na nariadené pojednávanie a v čase podania návrhu na prerušenie konania bolo právnomu zástupcovi navrhovateľa zrejmé, že jeho ústavná sťažnosť bola odmietnutá. Vzhľadom na to súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 27.11.2013 pojednával a rozhodol v neprítomnosti navrhovateľa (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.).

Odvolací súd dospel tiež k záveru, že ani právo navrhovateľa na kontradiktórne konanie nebolo porušené. Podľa ust. § 115 ods. 1, 2 O.s.p., ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná. Predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Táto podmienka vykonania pojednávania bola splnená. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je potrebné chápať tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie práva konať a rozhodnúť v jeho prítomnosti. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Účastníci konania majú procesnú dôkaznú povinnosť, teda povinnosť uviesť dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností. Procesný dôsledok spojený s dôkaznou povinnosťou môže mať za následok

neunesenie dôkazného bremena. Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v návrhu na začatie konania, vo vyjadrení k nemu, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania pri odročovaní pojednávania. Jej cieľom je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť stav veci, najmä výsluch svedkov, znalecký posudok, správy a vyjadrenia orgánov fyzických osôb a právnických osôb, listiny, ohliadka a výsluch svedkov. Podľa ust. § 129 ods. 1 O.s.p. možno vykonať dokazovanie listinami tak, že predseda senátu (samosudca) na pojednávaní listinu alebo jej časť prečíta alebo oboznámi ich obsah. Podľa ust. § 122 ods. 1 O.s.p. súd vykonáva dokazovanie na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania. V danej veci bolo nariadené pojednávanie na deň 27.11.2013, pričom právny zástupca navrhovateľa bol na toto pojednávanie riadne predvolaný, no bez ospravedlnenia sa nedostavil. Zároveň s predvolaním mu bolo doručené aj vyjadrenie odporcu k žalovanému nároku, na ktoré nereagoval žiadnym písomným podaním. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony, vo formách stanovených zákonom nazeráť do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali § 123 O.s.p., byť predvolaní na súdne pojednávanie. Na pojednávaní súd prvého stupňa oboznámil s obsahom spisu a pokiaľ teda na pojednávaní vykonal dôkazy navrhované navrhovateľom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, resp. navrhnúť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, tak týmto jeho postupom nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných definičných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. K právu účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá aj povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý môže aj obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu. Tento postup bol zo strany súdu prvého stupňa postupom podľa § 122 ods. 1 v spojení s § 123 O.s.p. dodržaný. Súd prvého stupňa dodržal i zásadu priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov ako jednu zo základných zásad občianskeho súdneho konania, ktorú zaručuje nielen ústava (čl. 48 ods. 2), ale aj Dohovor (čl. 6 ods. 1), keďže táto zásada je súčasťou práva účastníkov konania na spravodlivé prejednanie veci, týkajúce sa ich občianskych práv a záväzkov a je aj zároveň špecifickým vyjadrením zásady kontradiktórnosti sporového konania.

Dodržanie práva účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zo strany súdu prvého stupňa je v zhode i s judikatúrou, o ktorú sa opiera aj ESLP, ktorý vyslovil, že súčasťou koncepcie spravodlivého súdneho konania je zásada kontradiktórnosti, v súlade s ktorou musia mať účastníci nielen právo navrhnúť všetky dôkazy, ktoré považujú za nevyhnutné na preukázanie svojich tvrdení, ale aj právo byť oboznámený a vyjadriť sa ku všetkým dôkazom a vyjadreniam predloženým s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu. Vo vzťahu k princípu rovnosti zbraní, ktorý bol súdom prvého stupňa dodržaný, bola poskytnutá obom účastníkom konania primeraná možnosť predložiť svoje návrhy. Pokiaľ súd prvého stupňa v rámci vykonávaného dokazovania vytvoril procesný priestor obom sporovým stranám na navrhovanie dôkazov, oboznámenie sa a vyjadrenie sa k nim, tak neodňal navrhovateľovi ako účastníkovi konania možnosť konať pred súdom, teda rešpektoval judikatúru Ústavného súdu SR a ESLP. Jeho postupom nedošlo k porušeniu práva vyjadriť sa ku každému z vykonaných dôkazov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zásad priamosti a ústnosti vykonávania dôkazov a kontradiktórnosti sporového konania, teda zásad obsiahnutých v príslušných ustanoveniach O.s.p., v práve na spravodlivý proces, ako ho vykladá Ústavný súd SR a ESLP.

Navrhovateľ v ďalšom uviedol, že si nechal vypracovať znalecký posudok ohľadom výšky škody, a že súd prvého stupňa mu nedal priestor predložiť tento dôkaz v konaní, keďže bez splnenia podmienok konal a rozhodol postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p.. V tomto smere odvolací súd (okrem vyššie uvedeného, teda že súd prvého stupňa správne postupoval v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.) uvádza, že súd prvého stupňa nebol povinný dopĺňať dokazovanie znaleckým posudkom vypracovaným na požiadanie navrhovateľa, pretože ho navrhovateľ do spisu nezaložil, a v zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou bol povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Predmetný znalecký posudok, ktorý si údajne navrhovateľ nechal vypracovať, však nepripojil ani k odvolaniu.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že súd prvého stupňa konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa nič také neuviedol, a v odôvodnení napadnutého rozsudku dospel k záveru, že k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu, spočívajúcim v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, nedošlo, nakoľko nebol 15-dňovou lehotou stanovenou § 44 ods. 2 Exekučného poriadku viazaný. Z uvedeného vyplýva (a vzhľadom na podanie „formulárového“ odvolania zrejme uniklo pozornosti navrhovateľa), že súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol primárne z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal splnenie prvého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu resp. jeho nezákonného rozhodnutia. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. V tomto smere odvolací súd poukazuje na podrobné zdôvodnenie rozsudku súdom prvého stupňa. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu v peniazoch, súd prvého stupňa dospel k správne záveru, že ak navrhovateľ odvodzoval svoj nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch od tvrdenia, že nesprávny úradný postup ovplyvnil jeho ďalšie podnikateľské postupy a spôsobil neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, že navrhovateľ tieto tvrdenia nekonkretizoval a ani nepreukázal. Napriek tomu, že sa súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku zaoberal i nepreukázaním škody a nemajetkovej ujmy a teda neunesením dôkazného bremena zo strany navrhovateľa, vzhľadom na jeho záver o neexistencii nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, s ktorým sa aj odvolací súd stotožnil, neboli jeho závery v tomto smere pre rozhodnutie vo veci podstatné.

Napokon neobstojí argument navrhovateľa o nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok je podľa odvolacieho súdu preskúmateľný, pretože obsahuje dôvody, resp. argumentáciu, pre ktoré súd prvého stupňa dospel k záveru o nedôvodnosti návrhu, rovnako obsahuje ustanovenia právnych prepisov, ktoré aplikoval na zistený skutkový stav veci a tieto aj správne interpretoval. Súd prvého stupňa teda venoval náležitú pozornosť nielen zisťovaniu rozhodujúcich skutkových okolností, ale aj vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil.

So zreteľom na vyššie uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. potvrdil.

Napadnutým uznesením zo dňa 31. januára 2014 č.k. 7C 203/2012-108 súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť do 10 dní od doručenia uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku vo výške 20 eur s tým, že poplatok bol vyrúbený podľa zák. č. 71/1992 Zb., položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov.

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ včas odvolanie, a navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Namietal, že napadnuté uznesenie nie je odôvodnené, a tiež, že mu bola uložená poplatková povinnosť, hoci mu vzhľadom na vecné oslobodenie konania od poplatku nevznikla. Argumentoval tým, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ako vyplýva z tejto definície, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Zdôraznil, že podal odvolanie proti rozsudku a nie žalobu, a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Poukázal na to, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, z čoho vyvodil, že mu bola v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 39/2007 mal za to, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zák. č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky nevyberajú, v takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Argumentoval tiež, že podľa ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bola žaloba podaná pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., ktorým sa mení a

dopĺňa zákon . 145/1995 Z. z. o správných poplatkoch v znení neskorších predpisov, a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo podľa ust.  4 ods. 1 písm. k) zák. . 71/1992 Zb. konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávným úradným postupom od poplatku vecne oslobodené.

Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania ( 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa  214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa ust.  2 ods. 4 veta prvá zák. . 71/1992 Zb. v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie.

Podľa ust.  5 ods. 1 písm. a) zák. . 71/1992 Zb. poplatková povinnosť vzniká

podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa ust.  6 ods. 2 zák. . 71/1992 Zb. ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa ust.  17 ods. 2 zák. . 71/1992 Zb. poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa ust.  18ca zák. . 71/1992 Zb. (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012) z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa pol. 7a Sadzobníka sudných poplatkov sa zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávným úradným postupom platí súdny poplatok vo výške 20 eur.

Podľa poznámky . 3 k položke 1 Sadzobníka sudných poplatkov poplatky podľa rovnakej sadzby sa platia i v odvolacom konaní vo veci samej.

Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa napadnutým uznesením, ktorým uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku, aplikoval správny právny predpis a správne ho aj vyložil, správne označil položku Sadzobníka sudných poplatkov, podľa ktorej súdny poplatok vyrúbil, a súdny poplatok bol navrhovateľovi vyrúbený aj v správnej výške. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považoval odvolací súd za dostatočné a samotné uznesenie za preskumatelné, pretože z neho všetky vyššie uvedené skutočnosti jednoznačne vyplývajú. Ak súd prvého stupňa rozhodol o povinnosti navrhovateľa zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, bol jeho postup správny. Odvolacie námietky navrhovateľa preto nepovažoval odvolací súd za dôvodné. V prvom rade považuje za potrebné poukázať na skutočnosť, že z vyššie citovaných ustanovení zák. . 71/1992 Zb. a jeho prílohy nevyplýva, že sa súdny poplatok platí len za samotné podanie návrhu tak, ako tvrdí navrhovateľ v odvolaní, a zo strany súdu prvého stupňa nedošlo ani k svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdnému poplatku. Závery z navrhovateľom v tejto súvislosti citovaného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 39/2007 nie sú na posudzovanú vec aplikovatelné, keďže tieto sa týkajú sudných konaní, za ktoré nie sú v Sadzobníku sudných poplatkov uvedené poplatky, pričom v posudzovanej veci o takýto prípad nejde. Súdny poplatok pre konanie o návrhu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávným

úradným postupom sa v Sadzobníku súdnych poplatkov nachádza, a to práve v položke č. 7a. Položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu zákona č. 71/1992 Zb., bola do sadzobníka vložená novelou zák. č. 71/1992 Zb. vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.10.2012. Súčasne bol touto novelou do zák. č. 71/1992 Zb. vložený § 18ca, podľa ktorého z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30.09.2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. Konanie o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. nebolo do 30.09.2012 uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov, od 01.10.2012 je však spoplatnené. V zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžf 37/2010 zo dňa 04.05.2011 „tak ako poplatková pohľadávka vzniká podaním návrhu a je zročná zároveň týmto okamihom, je aj poplatok z odvolania vo veci samej zročný okamihom, keď bolo toto odvolanie podané. Súd môže súdny poplatok vyrubiť a vymáhať až po vzniku poplatkovej povinnosti“. Zákon o súdnych poplatkoch v § 17 ods. 2 ustanovuje, že poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom. Z uvedeného potom vyplýva, že navrhovateľovi poplatková povinnosť za podané odvolanie proti rozsudku vznikla. Navrhovateľ by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie (i s poukazom na § 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.) iba v prípade, ak by odvolanie podal pred 30. septembrom 2012. Odvolanie však podal dňa 29.01.2014, z čoho vyplýva, že odvolacie konanie sa začalo za účinnosti zák. č. 71/1992 Zb. v znení zák. č. 286/2012 Z.z.. Preto postupoval súd prvého stupňa správne, ak napadnutým uznesením uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť poplatok za odvolanie v zmysle pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, účinne v čase vzniku poplatkovej povinnosti, pričom poplatok vyrúbil aj v správnej výške 20,- eur. Ani námietku navrhovateľa, že v danej veci nie je dôvodné použitie analógie legis, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú, nakoľko k použitiu analógie zo strany súdu prvého stupňa nedošlo.

Z týchto dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu úspešnému odporcovi nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.